

— Слушай, азъ ще ти обясня: на ли заптията те знае?

— Знае ме, отговори Пето.

— Въ тъкъвъ случай заптията е говорилъ за тебѣ на агата, агата — на мюдюрина, мюдюринътъ на — каймакамина, каймакаминътъ — на пашата, пашата — на великиятъ везиръ, а великиятъ везиръ — на падишахътъ. По такъвъ начинъ падишахътъ знае за всички и за всичко и ако му се поискаше твоята глава, той би казалъ само на великиятъ везиръ: „главата на механджията отъ Кривена“ и тя тойзи часъ би отишла въ чувалъ въ Стамбулъ. Билиръ сенъ?

— Разбирамъ . . . отговори Пето и направи движение, като че искаше да стане.

— Почакай, го задържа милязимътъ, — иди въ селото при чорбаджията и му кажи, че е дошелъ милязимътъ съ шестъ души низами и че Кривена трѣбва да ги храни, защото тѣ не служатъ на падишахътъ да гладуватъ.

— Добрѣ, отговори механджията.

Въ врѣмето на турското господарствование съществувалъ обичай, че всѣкий, който прѣминавалъ прѣзъ нѣкое село, като показелъ *тескерето* си, можалъ да живѣе на общински разноски три дена: обществото било длъжно да му дава стая за спане и пари за харчѣ. Отъ тойзи обичай се ползували всѣкога штатскитѣ и военнитѣ турски чиновници. Войската само въ казармитѣ се храняше на правителствени разноски; всичкитѣ командировани отряди се издържаха отъ обществото, което се редѣло да ги храни. И милязимътъ, като проваждаше Пета при чорбаджията, искаше да му даде да разбере, че и той, като стопанинъ на къщата, трѣбва да бѣде въ редътъ на обществото. Механджията разбра каква е работата, не тръгна да търси чорбаджията, но отиде подъ сайвана и каза на жена си, че трѣбва да се приготви ѣденіе за съдѣтитѣ. Жената заедно съ дъщеря си се заловиха за работа.

Наредбата на тая половина отъ къщата, гдѣто живѣеше семейството на механджията, се отличаваше съ нѣщо отъ останалата половина. То бѣше една голѣма стая, въ която нѣмаше ни одъръ, ни столове,